

GASTON OP VAKANTIE IN GRAN CANARIA

WeTravel2
Januari 2019

WIE IS WeTravel2

WeTravel2 is een reisagentschap welke reizen organiseert voor mensen met een beperking. Ze werken de vakantie van a tot z uit, en dat precies volgens de wensen en behoeften van de persoon met een beperking. Dit is wat hen zo uniek maakt in Vlaanderen.

Stel u voor dat u, ook met een fysieke beperking, kunt reizen zonder dit te ervaren als een opgave. Maar wel als een leuke, zorgeloze of zelfs avontuurlijke ontdekking van een land en zijn cultuur. Dankzij een organisatie die het mogelijk maakt om u onbeperkt te laten reizen. Door betrouwbare informatie, contacten, ervaring en netwerken gebundeld in één solide organisatie die instaat voor uw comfort, welzijn én vooral uw reisplezier. Die organisatie is WeTravel2; een nieuwe, trendy en upmarket reisorganisatie uit de regio Antwerpen.

WIE IS GASTON

Gaston is een 37 jarige man met autisme. Gaston woont in Mortsel in Thuishaven Ritmica. Thuishaven Ritmica is een voorziening die eigentijdse ondersteuning organiseert voor volwassenen met een beperking. Een plek waar cliënten op hun eigen manier een kwaliteitsvol leven kunnen uitbouwen in de samenleving. Er wordt gewerkt vanuit de mogelijkheden van de gebruikers. Verbondenheid met en verankering in de buurt zijn belangrijke speerpunten. Vroeger ging Gaston regelmatig met zijn ouders naar Oostenrijk op vakantie en daar heeft Gaston heel mooie herinneringen aan. Gaston is een heel sportieve man die niets liever doet dan wandelen in de bergen met de rugzak.

DE BEGELEIDER

Ludwig D'Haese is een gediplomeerde berggids en reisleader bij het Zuiderhuis en bij WeTravel2. Ludwig is 62 jaar en is woonachtig in Merchtem. Hij kent Gran Canaria als zijn broekzak en het is de bedoeling dat hij samen met Gaston alle dagen gaat wandelen langs de mooiste plekjes van het eiland.

DE KOK EN DE CHAUFFEUR

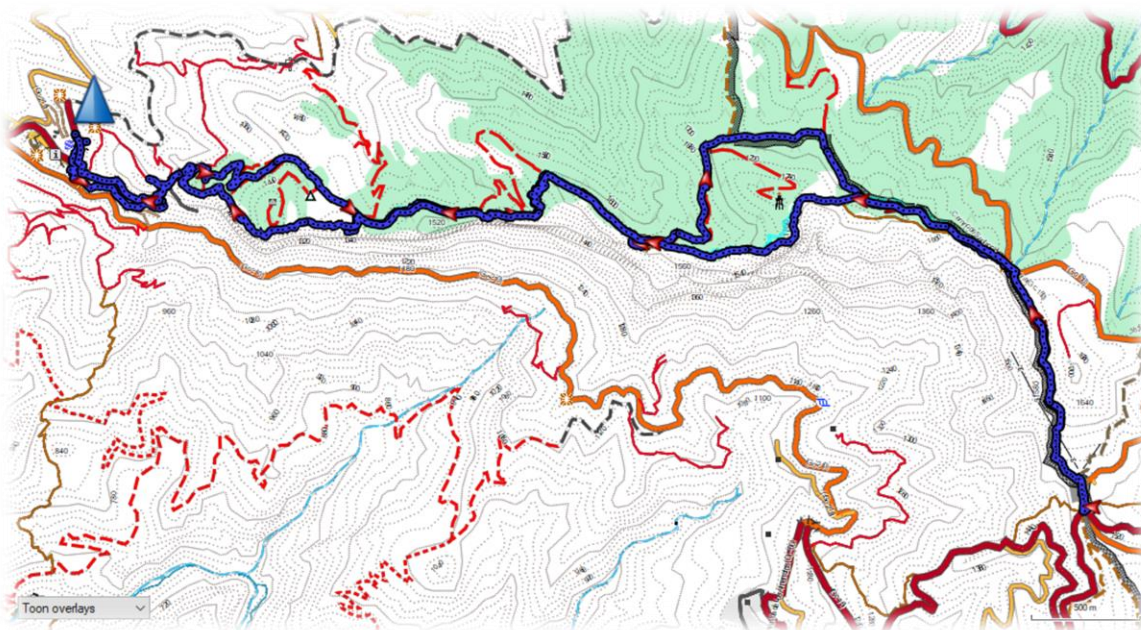
Jan Wauters is 72 jaar en woont in Affligem. Jan is een wandelvriend van Ludwig en samen zijn ze al dikwijls op wandelvakantie geweest. Jan zal af en toe wel eens mee wandelen maar zijn voornaamste taak is koken voor ons drie en ons met de auto tot het beginpunt van onze wandelingen brengen en ons na de wandeling terug brengen naar de vakantiewoning.

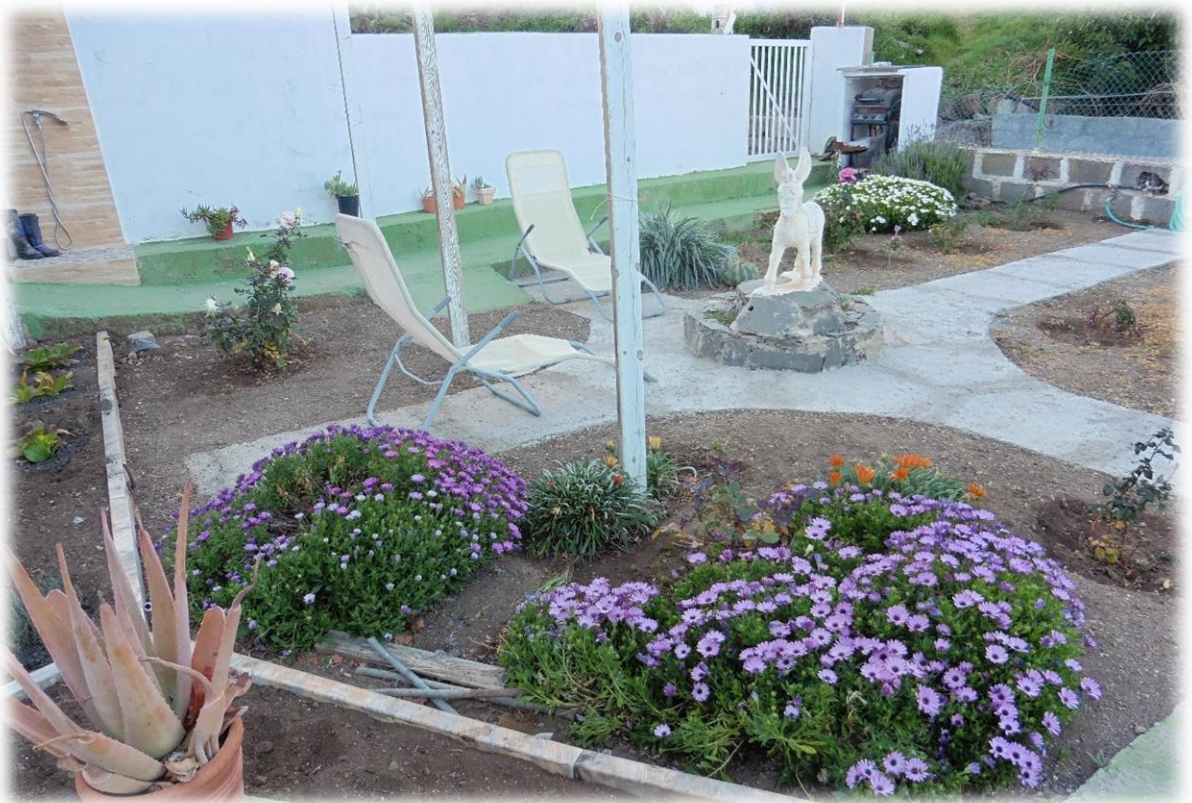
BESCHRIJVING TOCHT

Het hele jaar door een mild klimaat, talloze stranden en ontelbare wandelpaden in de bergen, reden genoeg om dit vakantie-eiland als een waar paradijs te bestempelen. Op dit eiland der zaligen, zoals Gran Canaria in een ver verleden ook wel genoemd werd, is een wandelvakantie het hele jaar door een must. Gran Canaria, een continent in zakformaat, kent vele gezichten. De begroeiing van het zonnige eiland is van een ongelooflijke veelzijdigheid, er zijn tropische planten, drakenbloedbomen, laurierbossen, palmbomen, enorme pijnbomen en ongeveer 1.800 wilde plantensoorten, waarvan vele nergens anders dan op dit eiland voorkomen. Ze bloeien vooral in de winter en in het voorjaar. Het gelijkmatige, mediterraan subtropische klimaat heeft het eiland in eerste plaats te danken aan de passaatwinden, die ontstaan door de luchtstroom van de subtropische gordel van hogedrukgebieden richting de evenaar. De noordoostpassaat brengt langs het noorden van het eiland koele en vochtige wind, terwijl aan de neerslagarme zuidkant een droge en warme valwind domineert.

Woensdag 16 januari 2019

- Soort : Heen- en terugwandeling van Artenara naar Cruz de Tejeda
- Plaats : van Artenara naar Cruz de Tejeda en terug
- Afstand : 18 km
- Stijgen : 900 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 6 uur

We verblijven in een vakantiewoning die gelegen is in Tejeda. Het is een klein pittoresk dorpje in het hoogstgelegen deel van Gran Canaria. De witte huizen staan tussen de amandelbomen. In het dorp kun je zoete lekkernijen kopen; de marsepein met honing en amandelen die hier gemaakt wordt, wordt op het gehele eiland verkocht.

Ons vakantiehuis heeft alles wat we nodig hebben. We hebben elk een eigen slaapkamer. We hebben een veranda en een mooie tuin. Ook onze auto kan op de oprit staan.

We vertrekken in Artenara, het hoogst gelegen dorp van Gran Canaria (1.240 m). Veel ambachtslieden hebben zich in Artenara gevestigd. De producten die hier in de werkplaatsen

en ateliers te koop zijn lopen uiteen van keramiek voor dagelijks gebruik en typisch Canarisch kantwerk dat met de hand wordt vervaardigd. Tot de bezienswaardigheden behoren meerdere tot op heden bewoonde grotwoningen in het oudste deel van de plaats en de in een grot aangelegde kapel ter ere van de Virgen de la Cueva.

Heel in de verte (de onderste foto is ingezoomd) zien we Roque Nublo die we later nog zullen bezoeken.

We brengen een bezoek aan de cuevas de Caballeros. Het is een grottencomplex dat werd gebouwd en werd gebruikt door de eerste inwoners van het eiland. Uit een rots hebben ze toen ook een menselijk hoofd uitgehakt. Dit kunstwerk kan meer dan 2.000 jaar oud zijn.

We krijgen zowaar zicht op de top van El Teide. Dat is de hoogste berg van het Canarische Eiland Tenerife. De top van de berg steekt boven de wolken uit en bevindt zich op zowat 100 km van ons vandaan. Van op deze plaats kan men maar zelden El Teide zien.

Rechts onder zien we het Cruz de Tejada. Een stenen kruis op het hoogste punt (1450 meter) van de pas over het Cumbre-bergmassief. Van oudsher is dit een kruispunt van diverse

bergwegen die de verschillende delen van het eiland met elkaar verbinden. Tegenwoordig zijn alle wegen geasfalteerd en dalen ze vanaf dit punt af naar alle kanten van het eiland. De bergen hier hebben toppen tot bijna 2000 meter hoogte. De oorsprong van het stenen kruis is niet gekend maar het komt wel voor in geschriften van zo'n 400 jaar geleden.

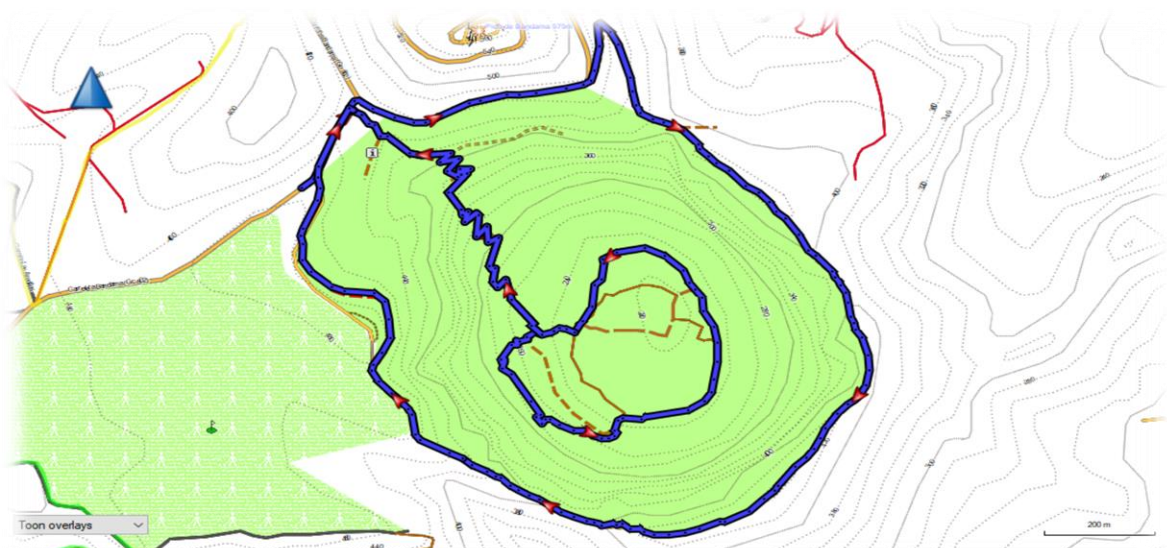

Regelmatig houden we even halt om een rustpauze in te lassen. Gaston geniet ondertussen niet zozeer van de rust maar vooral van de mooie uitzichten waar hij maar niet genoeg kan van krijgen. Op de foto onder zien we, op de hoogste punten, Roque Nublo, de kikker en de biddende monnik. Gaston popelt van ongeduld om daarheen te gaan.

Donderdag 17 januari 2019

- Soort : Luswandeling langs de kraterrand en afdaling van de Bandama krater
- Plaats : Pico de Bandama
- Afstand : 8 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

Ze geven vandaag een regendag in het binnenland. Dus trekken we in de richting van de kust en hopen we dat we daar wat beter weer hebben.

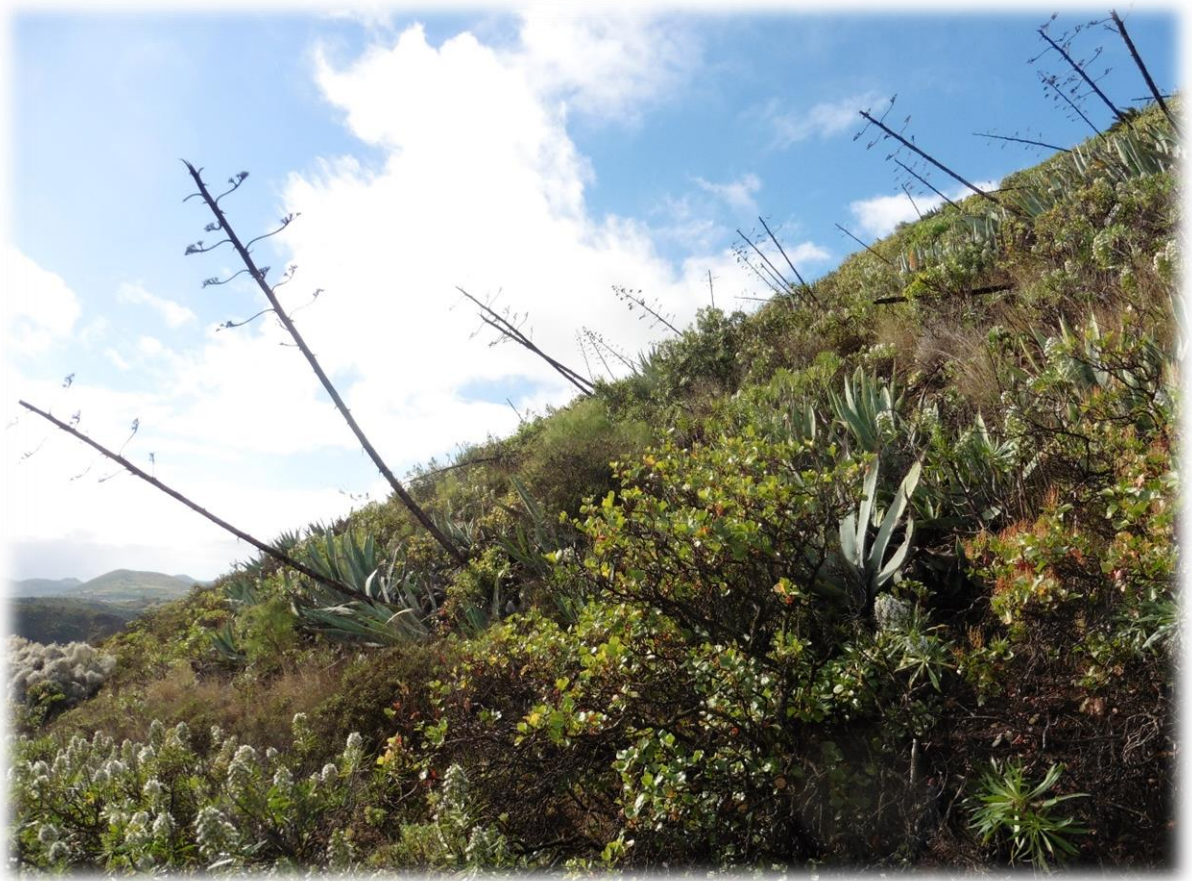
We gaan eerst een luswandeling maken langs de kraterrand van de Bandama krater en nadien gaan we afdalen tot de bodem van de krater. Beneden in de krater woont de kluizenaar Agustin die ik al meerdere malen heb ontmoet. Het is een norse stugge man van weinig woorden maar doordat ik hem al een aantal keren heb ontmoet heb ik al enkele foto's mogen nemen van hem.

Als er nog tijd over is zullen we ook een bezoek brengen aan de bodega Van Dama. De bodega (wijnkelder) kunnen we duidelijk zien liggen van op de kraterrand.

De laatste keer dat deze krater vuur heeft gespuwd is al van 1.800 jaar geleden. De krater is 200 m diep en wordt beheerd door de 88 jarige Agustin, een kluizenaar die tevens zijn huisje heeft beneden in de krater.

Zowel de krater als het massief van Bandama vormen twee zeer bijzondere natuurmonumenten en zijn van groot wetenschappelijk belang.

De Bandama krater is 200 m diep en heeft, bovenaan, een doorsnede van ongeveer 1 km. De vulkaankegel is dan ook een opvallend element in het landschap en vanaf grote afstand zichtbaar. Vanaf de top is het uitzicht schitterend. De krater heeft een perfecte structuur waardoor het een van de mooiste van de Canarische Eilanden is.

Bovendien zijn er aan de binnenkant van de krater nog gravures van de oude bewoners van het eiland te vinden. Evenwel passeren de wandelpaden niet langs deze gravures, om ze beter te beschermen.

Aan de rand van de krater staan een aantal drakenbloedbomen. Het is een plant die van nature voorkomt op de Canarische Eilanden. De plant kan tot 12 meter hoog worden.

De drakenbloedboom is een langzaam groeiende plant, die er tien jaar over doet om een hoogte van 1 m te bereiken. De leeftijd van de plant kan alleen geschat worden aan de hand van het aantal vertakkingen. Van de planten wordt aangenomen, dat ze duizenden jaren oud kunnen worden.

Op de Canarische eilanden speelde de drakenbloedboom een belangrijke rol in het religieuze leven van de oorspronkelijke bewoners, de Guanches. Daarnaast gebruikten zij het sap van de boom als helend smeersel en om hun doden te balsemen. In de Middeleeuwen bracht men het sap in verband met hekserij omdat het, aan de lucht blootgesteld, oranje-rood kleurt. Vandaar de naam drakenbloed.

Drakenbloed werd nog recentelijk gebruikt voor medicinale en cosmetische doeleinden, en verder als kleur- of verfstof. Italiaanse vioolbouwers, bijvoorbeeld, voegden het toe aan de lak van door hen gebouwde instrumenten.

Na de wandeling op de kraterrand dalen we af tot beneden in de krater. Daar staat nog een restant van een oude wijnpers die nog werd gebruikt door de ouders van Agustin.

Op de bovenste foto staat de gerestaureerde woning waar Agustin is in opgegroeid. Op de onderste foto staat het bouwwerk waar Agustin nu nog altijd woont. Dit gebouwtje werd vroeger gebruikt als opslagplaats.

Ik denk dat Agustin overleden is of dat hij in een tehuis verblijft daar ik zijn twee honden niet meer zie. We gaan dan ook tot aan de woning van Agustin in de hoop dat we er binnen kunnen om er eens een kijkje te kunnen nemen. Als we voor de deur staan hoor ik Agustin zijn radiootje echter spelen. Ik ben nog nooit tot aan de woning van Agustin geweest en wens hem dan ook niet te storen. Stilletjes verlaten we het erf.

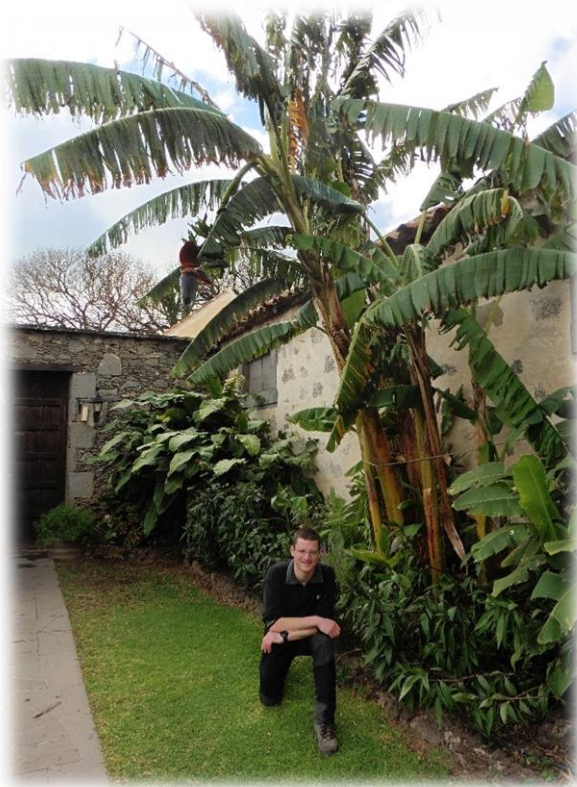

Op bovenstaande foto zie je Agustin. Het is een van de weinige foto's die ik van hem heb mogen nemen. Agustin heeft zijn ganse leven in de krater gewoond. Met fierheid zegt hij dat hij nimmer een vrouw heeft gehad. Hij is ook nog nooit naar de stad geweest en wenst er ook nooit te komen. Agustin heeft altijd groenten gekweekt en eens in de week ging hij met zijn

ezeltje naar de markt om er zijn groenten te verkopen. Zijn ezeltje heeft hij onlangs echter verkocht. Hij heeft veel familie in het dorp en die hebben allemaal veel luxe maar dat hoeft hij niet te hebben. Hij heeft geen elektriciteit, enkel een radio op batterijen. Met mij (Ludwig) had hij in het verleden geen problemen om een gesprek aan te knopen maar journalisten haat hij. Ooit kwam er eens een journalist langs die nog niet eens goededag zei maar meteen een foto nam van hem. Hij vond dat echt onbeleefd. Dat die journalisten maar in de stad blijven zei hij toen. Zelf komt hij uit een groot gezin met veel kinderen. Ze leefden in armoede en ze hadden enkel wat inkomen van de typische gewassen die toen in de caldera groeiden en zetten een ruilhandeltje op om te kunnen voorzien in de noden van de grote familie. Het waren harde tijden, een tragedie volgens Agustin. Agustin is niet bang om alleen te sterven maar hij is nog gezond. Dagelijks, stipt om 15.00 uur, verlaat hij zijn huisje en trekt hij naar boven (zo heb ik hem ook de eerste keer ontmoet). 50 meter onder de kraterrand gaat hij rusten op een bank en als er dan nog toeristen de krater willen afdalen dan maakt hij hen duidelijk dat ze moeten terugkeren want om 17.00 uur doet hij het hekken, dat toegang geeft tot de krater, slotvast. Nadien brengt hij meestal nog een bezoekje aan zijn zuster die s' ochtends het hekken komt openen. Tevens ruimt Agustin de rommel van de toeristen op en beschermt hij de fauna en de flora. Voor deze diensten krijgt hij nu een kleine vergoeding van de overheid.

Nadien brengen we nog een bezoekje aan de Bodega Van Dama dat daar in de buurt ligt. In de 17de eeuw vestigde de Nederlander Van Damme zich hier en begon deze wijn te verbouwen. Omdat de naam Van Damme niet Spaans genoeg klonk veranderde hij zijn naam in Van Dama. Nu, vele eeuwen later, is de wijnhandel nog steeds in handen van de familie Van Dama maar hun Nederlandse roots zijn ze volledig verloren. Niemand van de familie spreekt nog Nederlands. Wij mochten even rondneuzen in de ruimte waar een aantal van hun wijnvaten staan opgesteld.

Nadien brengen we nog een bezoek aan de nationale Plantentuin van Gran Canaria. Er is een grote cactustuin en een palmentuin met rariteiten uit de hele wereld. Tevens vindt men nergens op het eiland meer drakenbomen dan hier op een plek.

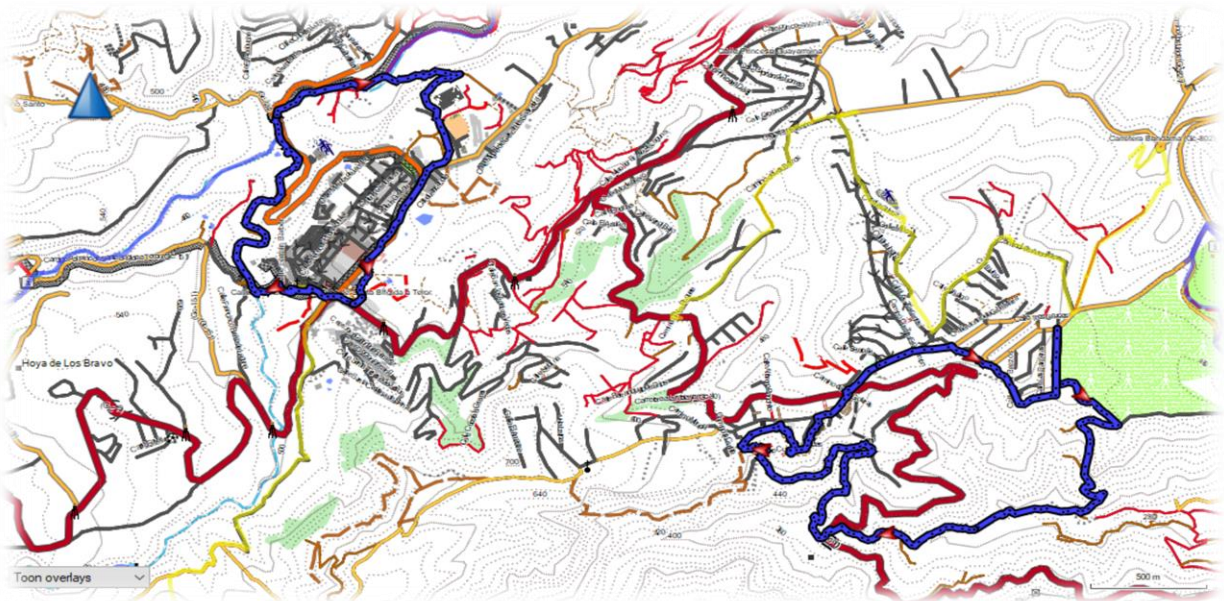
Van links naar rechts hebben we Jan, Gaston en Ludwig.

In de bomen kwetteren de kanarievogels maar je ziet ze nauwelijks. De kanarievogels, die hier in het wild leven, hebben geen uitgesproken gele of oranje kleur zoals wij die kennen maar zien er eerder uit als een mus. De Canarische Eilanden worden niet vernoemd naar de kanarie maar het is juist andersom, de kanarievogel wordt vernoemd naar de eilanden.

Vrijdag 18 januari 2019

- Soort : 2 luswandelingen rond Santa Brigida
- Plaats : Santa Brigida
- Afstand : 8 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

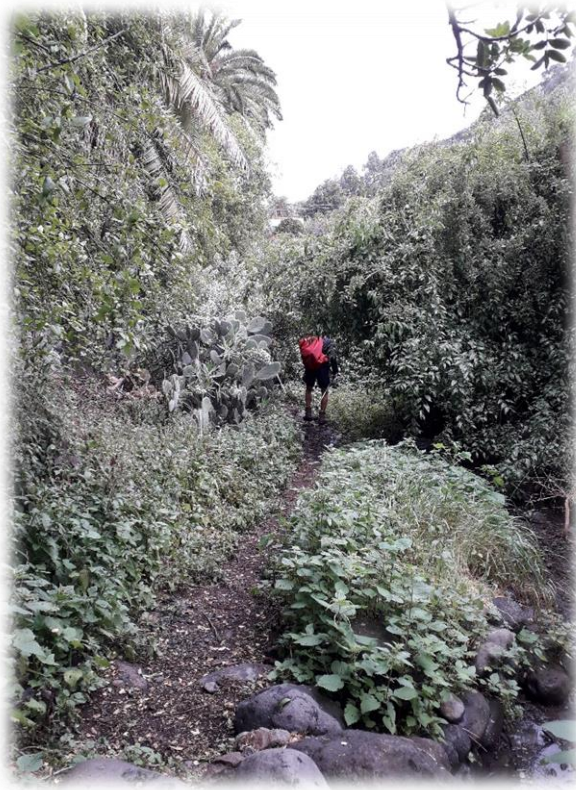

Ontbijten doen we deze morgen bij kaarslicht want sedert gisterenavond zitten we zonder elektriciteit.

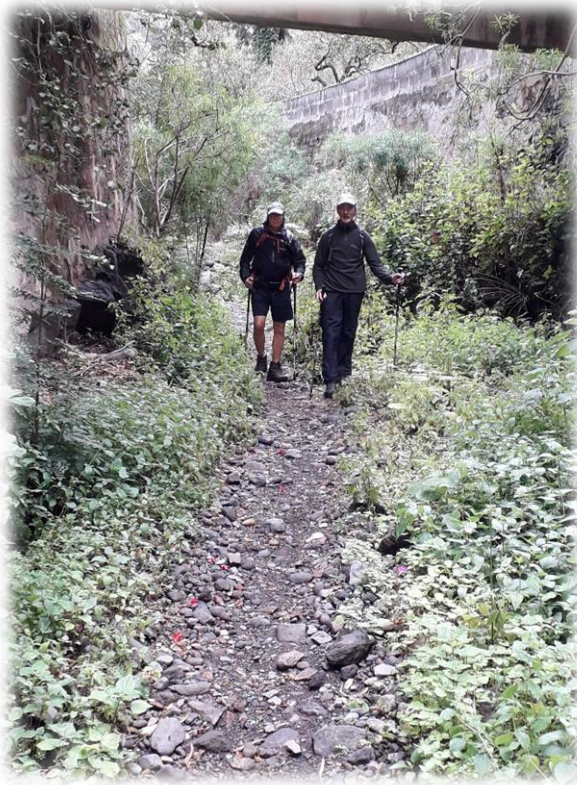

Vandaag doen we twee korte wandelingen in en rond Santa Brigida. Ook vandaag geven ze in het binnenland slecht weer, vandaar dat we terug gaan wandelen dichterbij de kust.

Agaves groeien vrij traag en bloeien pas na vele jaren. Op dat moment groeit een (in verhouding met de plant) zeer grote stengel uit de plant waar bovenaan een groot aantal kleinere bloemen uitgroeien. Na de bloei sterft de agave af.

Agaves zijn door de mens gekweekt als gebruiksplant onder andere voor de vezels die in de stevige bladeren zitten en als bron voor gegiste dranken (pulque). In Spanje maakt men uit de pulque de sterke drank mescal.

De tequila is daarentegen een drank die gemaakt wordt door destillatie van het gegiste sap van de blauwe Agave. Deze soort wordt vooral in de omgeving van het dorpje Tequila bij Guadalajara gekweekt. De zeventienduizend inwoners van dit dorp zijn bijna allemaal afhankelijk van de productie van tequila die door dertig bedrijven wordt gemaakt. Na 48 tot 72 uur gisting van het sap en na een dubbele destillatie blijft de witte tequila over. Rijping in vaten kan de kleur in geel veranderen en de smaak van de drank verfijnen.

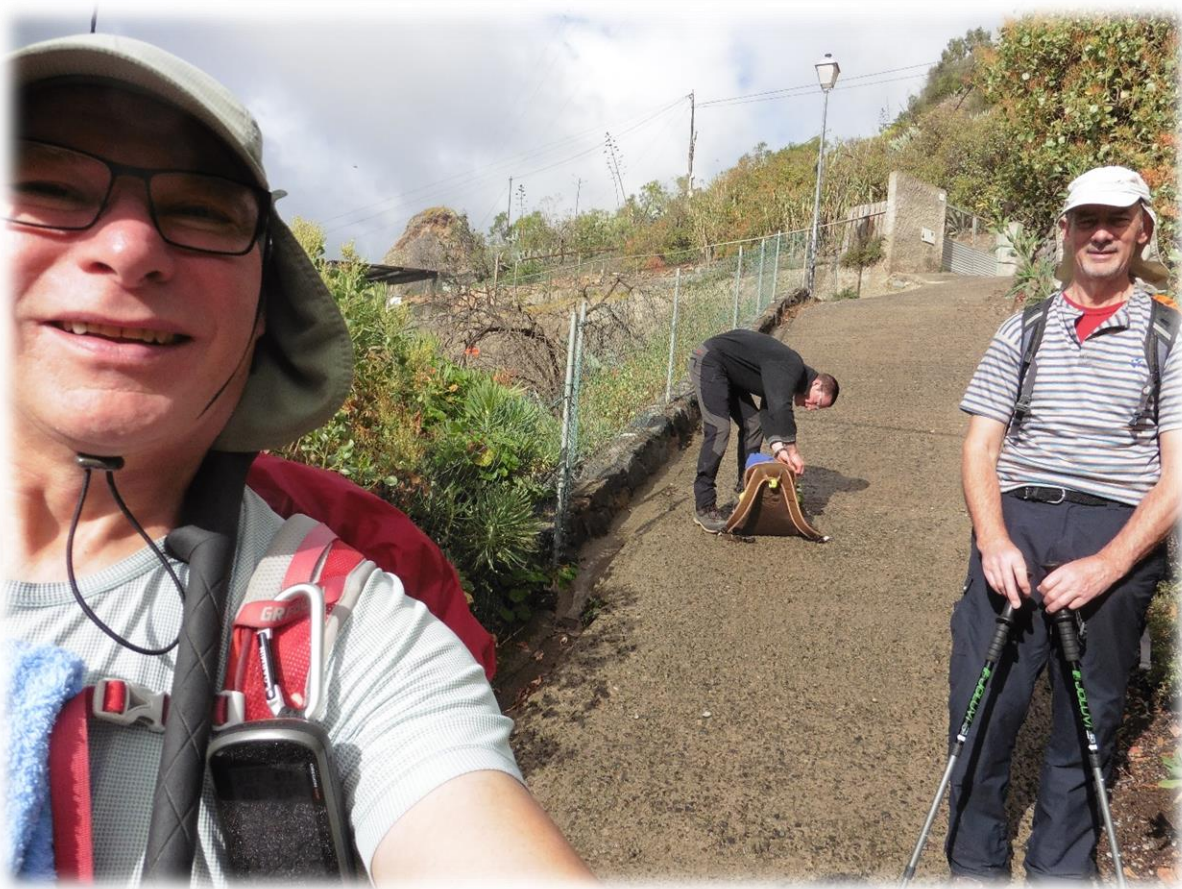
Kerststerren of kerstrozen groeien van nature in het wild op Gran Canaria. De kerstster is een plant uit de wolfsmelkfamilie en wordt veel gekweekt om de sierwaarde. Er zijn rassen met

helderrode, donkerrode, zalmrode, witte en gele schutbladen. De eigenlijke bloemen zijn klein en geel van kleur. De schutbladen trekken insecten aan.

Onze eerste wandeling is een korte, maar dankbare wandeling door de groene Barranco de las Goteras. We gaan eigenlijk, via de Barranco, rond het gehucht La Atalaya dat steeds boven ons uitsteekt.

Van zodra de zon er even doorkomt dienen we wat kledij uit te trekken, anders zweten we ons kapot.

Gaston wou even op het dak van de kapel gaan zitten voor de foto, maar hoorde meteen een

buurtbewoner roepen dat hij op de camino (op de weg) diende te blijven. De kapel Ermita del Carmen is een neogotisch opgepepte kapel uit 1774.

